

ning snarere havde Grund til at være taknemmelig for og udtalte sin Glæde over, at det paa et Tidspunkt, hvor Pengeforholdene havde været og desværre endnu i nogen Grad ere vanskelige, dog har været saaledes, at Staten med sin store Kassebeholdning i nogen Grad har bidraget til at bøde paa de vanskelige Forhold paa Pengemarkedet.

De finansielle Betragtninger, som jeg i øvrigt havde haft Lyst til at komme lidt mere ind paa, end jeg nu vil gøre det, kan jeg ogsaa af den Grund indskrænke meget betydeligt, fordi jeg i alt væsentligt kan slutte mig til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard). Jeg er med ham enig i, at det ingenlunde gaar an at se saa lyst og optimistisk paa den finansielle Stilling, som det ærede Medlem for Ringsted gjorde. Det vil allerede fremgaa af, hvad jeg har sagt i mine Modbemærkninger til det ærede Medlem angaaende Virkningen af en Toldreform. For Resten er der mange andre Forhold, der kunne og ville gøre sig gældende — Forhold, som det ærede Medlem for Æbeltoft dels omtalte, dels ikke var inde paa. En Del af den Kompensation, vi skulle have, hvis vi faa en Toldreform, er f. Eks. gennem en Forhøjelse, endda en meget stærk Forhøjelse, af Arveafgiften. Jeg gør her opmærksom paa den Indflydelse, som et saadant Forhold som den stedse stigende Prioritering af alle Ejendomme kan have særlig paa denne Afgift, Arveafgiften. Jeg ser ikke saa særdeles lyst paa den stigende Tendens til at prioritere Ejendommene — endda meget højt — som de i de senere Aar, særlig i de allersidste Aar, oprettede Hypotekforæninger synes at have givet yderligere Fart, og paa den Indflydelse, som det kan faa paa det økonomiske Liv i sin Almindelighed og paa saadan en Indtægt som Arveafgiften i Særdeleshed. Dette, at Ejendommene, naar Nedgangsperioden kommer, ere saa stærkt prioriterede, som de faktisk blive gennem den lette Adgang til at optage Prioritetslaan og den store Tillid til, at det gaar nok — dette, siger jeg, er en af de Faktorer, som vi temmelig sikkert skulle regne med, naar Talen er om at jugere over den fremtidige finansielle Stilling.

Saadan kunde der jo godt nævnes flere Ting, men da jeg har sat mig for, at jeg vil bidrage til, at Finanslovbehandlingen ikke skal trække længere ud end højest nødvendigt, og da det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) i saa høj Grad

beskæftigede sig med den finansielle Stilling og navnlig — og jeg synes med fuldkommen Ret — paaviste, at man ikke skal være for sangvinsk, skal jeg som sagt ikke tage flere Ting frem. Men jeg vil dog yderligere sige, at det er betænkeligt, og at man skal tage sig meget i Agt for, at komme ind paa at lave Beregninger paa Grundlag af Sammenligninger imellem Budgetter og Regnskaber for de foregaaende Aar, saadan som f. Eks. det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) gjorde. Det ærede Medlem for Æbeltoft har allerede henledt Opmærksomheden paa, at naar det sidst aflagte Statsregnskab viser et saa gunstigt Resultat som en større Indtægt af 13 Mill. Kr., saa skyldes det tre forskellige Forhold, tre forskellige Faktorer. Jeg er jo klar over, og ærede Medlemmer ere vist ogsaa klare over, at det ærede Medlem for Æbeltoft har Ret i sine Betragtninger i saa Henseende. Jeg vil blot gøre opmærksom paa et Forhold, der hænger sammen med, hvad jeg tidt har haft Lejlighed til at omtale her i Tinget under Finanslovbehandlingen, og det er, at hvis man paa § 26 og paa § 27 II havde brugt alle de Penge, som vare stilledede til Raadighed, havde man ikke alene ikke en Gang haft Balance, men saa havde man haft et Underskud. Naar vi se bort fra de ekstraordinære Indtægter paa noget over 7 Mill. Kr., som den højtærede Finansminister gjorde Rede for, og som ogsaa det ærede Medlem for Ringsted erkendte, at det var berettiget at se bort fra, naar man opgjorde den finansielle Status, saa skal man være overordentlig varsom med paa Grundlag af et eller flere Statsregnskaber og navnlig ved Sammenligning imellem Budget og Regnskab at sige: Da der hvert Aar har været Underskud paa Finansloven, men Overskud, naar Regnskabet foreligger, saa maa vi ogsaa kunne regne med, at der stadig vil være det samme Forhold. Man kan ikke vente, at det altid vil stille sig saaledes. Hvis nemlig samtlige de Arbejder, som ere projekterede, blive udførte, hvis vi igen naa dertil — hvad jeg meget vil haabe —, saa ere vi som sagt komne paa den forkerte Side af Balancen. Hvis man af de foregaaende Aars Regnskaber vil udlede noget som helst, saa maatte man i alt Fald tage de virkelige Indtægtsparagraffer, de ordinære Indtægtsparagraffer — jeg tænker der paa §§ 2—7 — og de ordinære Udgiftsparagraffer, altsaa §§ 11—25, og saa se, hvordan Forholdene ere, hvordan Indtægterne ere stegne, og hvordan